

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 236/03-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. novembra 2003 predbežne prerokoval sťažnosť RNDr. A. P., bytom M., zastúpenej advokátkou JUDr. G. Z., B., vo veci porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. M Cdo 1/96 a vo veci porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. V-2 16 C 29/96 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 99/02 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť RNDr. A. P. v časti namietajúcej porušenie čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní sp. zn. M Cdo 1/96 o d m i e t a ako podanú oneskorene.

2. Sťažnosť RNDr. A. P. v časti namietajúcej porušenie čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach postupom

Okresného súdu Bratislava III v konaní sp. zn. V-2 16 C 29/96 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní sp. zn. 9 Co 99/02 o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 19. novembra 2002 doručené podanie RNDr. A. P. (ďalej len „sťažovateľka“), bytom M., zastúpenej advokátkou JUDr. G. Z., B., označené ako „Sťažnosť proti porušovaniu základných práv a slobôd a ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy podľa čl. 127 Ústavy SR“. Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že sťažovateľka ňou namieta porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ako aj porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (ďalej len „medzinárodný pakt“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vo veci sp. zn. V-2 16 C 29/96 a Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 99/02 „*vo veci vlastníckeho práva a obnovy konania ako nápravy nesprávneho právoplatného rozhodnutia*“.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uviedla:

«Rodina M. začala užívať spornú časť nehnuteľnosti ešte pred rokom 1950, o čom svedčí stav v prírode a v danej lokalite aj všeobecne známy spôsob užívania. M. J. kúpil susediacu nehnuteľnosť v roku 1970 podľa stavu označeného v GP z roku 1970, ktorý bol vyhotovený pri kúpe. Do roku 1991 nebolo žiadnych pochybností o spôsobe užívania spornej časti pozemkov susedmi. ...

Konaniu o obnovu konania sp. zn. V-2 16 C 29/96 predchádzal pôvodný súdny spor, vedený na OS Bratislava III pod sp. zn. 11 C 142/91, v ktorom sa viedlo konanie proti

sťažovateľke (označenej v tomto konaní ako odporkyni) o určenie hranice medzi parcelou č. 1169/2 – ostatná plocha o výmere 1137 m² vedenej na LV č. 204, kat. úz. Marianka vo vlastníctve M. J. (vtedy navrhovateľa) a parcelou č. 1172/3 – les o výmere 1138 m² vedenej na LV č. 400, kat. úz. Marianka vo výlučnom vlastníctve sťažovateľky a o vydanie časti parc. č. 1169/2, ktorú skultivovali a užívali (podľa veku stromov nie viac ako 50 rokov) ešte starí rodičia sťažovateľky ako vlastnú ovocnú záhradu. Súd v rámci tohto konania posudzoval predbežnú otázku týkajúcu sa vlastníckeho práva k spornej časti nehnuteľnosti parc. č. 1169/2, ktorého práva, na základe vydržania, sa domáhala sťažovateľka. ...

Prvostupňový súd rozsudkom č. k. 11 C 142/91-120 zo dňa 23. 9. 1994 určil hranicu... Pri posudzovaní predbežnej otázky týkajúcej sa nadobudnutia vlastníckeho práva k spornej časti pozemku parc. č. 1169/2 dospel k záveru, že sťažovateľka ...ani jej právni predchodcovia (starí rodičia Š. M. a A. M.) nenadobudli túto časť nehnuteľnosti vydržaním a sťažovateľka v konaní nepreukázala, že by jej starí rodičia na základe ústne uzavretej kúpnej zmluvy nadobudli túto časť nehnuteľnosti, pretože podľa právneho poriadku platného do roku 1950 sa vlastnícke právo k nehnuteľnosti mohlo nadobudnúť zápisom do pozemkovej knihy, čo sa v danom prípade nestalo. ...

Odvolací súd na základe odvolania sťažovateľky rozsudkom sp. zn. 16 Co 427/94 (KS neoznačil rozsudok číslom strany) zo dňa 29. 3. 1995 pripustil v časti určenia hraníc späťvzatie návrhu a v tejto časti konanie zastavil s odôvodnením, že nebol naliehavý právny záujem na vydanie tohto určovacieho výroku. Sťažovateľka so späťvzatím návrhu v tejto časti nesúhlasila. V ostatnej časti vo veci samej odvolací súd potvrdil prvostupňový rozsudok čo odôvodnil tým, že prvostupňový súd vo veci vykonal dostatočné dokazovanie a vyvodil z neho vecne správny právny záver. Pri posudzovaní predbežnej otázky nadobudnutia vlastníckeho práva sťažovateľky vydržaním zaujal odvolací súd stanovisko, že táto neunesla dôkazné bremeno o vydržaní vlastníckeho práva od roku 1930...

Postupne sa sťažovateľka dozvedala o nových faktoch, ktoré v danej lokalite potvrdzovali neusporiadaný evidenčný stav, a o nezhodách medzi evidenčným a skutočným stavom vo vlastníckych vzťahoch v danej lokalite a to nielen medzi spornými pozemkami. ...

Vzhľadom na to... podala sťažovateľka dňa 27. 10. 1995 návrh na obnovu konania, ktorý sa viedol na bývalom OS Bratislava - vidiek pod sp. zn. 16 C 29/96. ...

Išlo o konanie o návrhu na obnovu konania vedeného pôvodne na bývalom OS Bratislava - vidiek pod sp. zn. 11 C 142/91, právoplatne skončeného rozsudkom č. k. 11 C 142/91-120, v spojení s rozsudkom KS v Bratislave č. k. 16 Co 427/94.

Prvostupňový súd prvýkrát rozhodol o návrhu na obnovu konania uznesením č. k. V-2 16 C 29/96-41 zo dňa 25. 2. 1997 tak, že návrh zamietol s odôvodnením, že nové svedecké výpovede sú dôkazy, ktoré sťažovateľka mohla použiť v pôvodnom konaní a je vinou sťažovateľky, že si ich neuplatnila. Súčasne uviedol, že nie je predpoklad, aby novouvádzané skutočnosti v čestných vyhláseniach navrhovaných svedkýň priviedli pre sťažovateľku priaznivejšie rozhodnutie vo veci. ...

Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 32 Co 340/97-119 zo dňa 30. 1. 1998 na základe odvolania sťažovateľky uznesenie prvostupňového súdu zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu. Vytkol mu, že sa nezaoberal skutočnosťou, či uvádzané svedkyne boli sťažovateľke známe aj ako osoby znalé skutočností rozhodných pre skutkový stav v pôvodnom konaní. Zaujal stanovisko, že pokiaľ sťažovateľka nemala vedomosť o osobných znalostiach určitých osôb i keď tieto osoby mohla poznať, nemožno to hodnotiť ako jej vinu pre ktorú tieto svedkyne neboli v pôvodnom konaní ako svedkyne navrhované. Súčasne vyslovil potrebu vypočuť aj Ing. T. na okolnosti tvrdené sťažovateľkou...

Po doplnení dokazovania Okresný súd Bratislava III uznesením zo dňa 13. 7. 2001 č. k. V-2 16 C 29/96-285 návrh na povolenie obnovy konania znova zamietol. Svoje rozhodnutie okrem iného odôvodnil tým, že citujem: „Keďže predpokladom úspešného povolenia obnovy konania je skutočnosť, že navrhovateľka mala preukázať existenciu skutočností, rozhodnutí, dôkazov, ktorých spoločným predpokladom ich uplatnenia je, že ich nemohla použiť bez svojej viny v pôvodnom konaní a že pre ňu môžu privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci, ďalej i existencia dôkazov, ktoré nemohli byť vykonané v pôvodnom konaní, čo však v tomto prípade, ako to vyplýva z vykonaného dokazovania, preukázané nebolo.“

O dôkazoch výsluchom svedkýň odvolací súd uviedol, že svedkyne boli sťažovateľke známe a mohla ich ako svedkyne v pôvodnom konaní navrhnúť, čo však neurobila. ...

Sťažovateľka podala proti tomuto rozhodnutiu odvolanie a Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 28. 6. 2002 č. k. 9 Co 99/02-326 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. Zaujal stanovisko, že bolo prvostupňovým súdom dostatočne preukázané, že navrhované svedkyne mali vedomosti o existencii sporu medzi účastníkmi konania a keby ich bola sťažovateľka vtedy oslovila, boli by ako svedkyne vypovedali, ale táto ich oslovila až v roku 1995, svedkyňa M. M. vedela o skutočnostiach len sprostredkovane a že žiadne nové skutočnosti pre rozhodnutie vo veci samej neozrejmil geometrický plán z r. 1970 a ani výpoveď Ing. T.

Sťažovateľka podala dňa 14. 12. 1995 podnet generálnemu prokurátorovi na podanie dovolania. GP podal dovolanie na NS SR dňa 10. 1. 1996 s odôvodnením, že došlo k porušeniu zákona, keď súd nesprávne vyhodnotil dôkazy, nezaoberal sa plynutím lehôt na vydržanie podľa novely OZ ale aj nezistil riadne skutkový stav, atď. NS SR uznesením zo dňa 19. 11. 1996 dovolanie GP vzhľadom na nález ÚS SR z 10. 9. 1996, vyhlásenom pod č. 281/1996 Z. z. s odôvodnením, že ho podala osoba, ktorá nemala zákonné oprávnenie takýto návrh podať. ...»

Sťažovateľka poukázala na to, že dôležitou procesnoprávnou povinnosťou súdu je i „povinnosť svoje rozhodnutie odôvodniť (§ 157 ods. 1 OSP), a to spôsobom zakotveným v ust. § 157 ods. 2 OSP tak, že z odôvodnenia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a prijatými závermi na strane druhej“, pričom uviedla dve skupiny dôkazov (prvá: fakty preukazujúce, že podklad pre rozhodnutie súdu bol nesprávny, druhá: novoobjavení svedkovia, s. 6-8 sťažnosti), s ktorými sa podľa nej súdy nevyporiadali, čím „porušili uvedené procesnoprávne povinnosti a tak konali v rozpore s čl. 1 a s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR“.

Sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd jej sťažnosť prijal na ďalšie konanie a aby nálezom takto rozhodol:

„Okresný súd Bratislava III v konaní vo veci vedenej pod sp. zn. V-2 16 C 29/96 a Krajský súd v Bratislave v konaní vo veci vedenej pod sp. zn. 9 Co 99/02 porušili právo sťažovateľky na poskytnutie súdnej ochrany zaručenej v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky vo veci vlastníckeho práva a obnovy konania ako nápravy nesprávneho právoplatného rozhodnutia a právo sťažovateľky domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde tým, že súdy objektívne neposúdili všetky skutočnosti závažné pre rozhodnutia vo veci, porušili právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nerešpektovaním procesných predpisov pri hodnotení dôkazov a toho, čo v konaní vyšlo najavo, podľa § 132 OSP, neodôvodnením rozsudkov v súlade s § 157 ods. 2 a 3 OSP a právo na spravodlivý súd podľa časti III čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach.

Najvyšší súd SR v konaní sp. zn. M Cdo 1/96 porušil právo sťažovateľky na poskytnutie súdnej ochrany zaručenej v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR tým, že odmietol dovolanie GP SR po desiatich mesiacoch nečinnosti ako podané niekým, kto na podanie nebol oprávnený, pričom aplikoval Nález ÚS SR so spätným účinkom v konaní už začatom.

Ústavný súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9 Co 99/02-326 zo dňa 28. 6. 2002 a rozsudok Okresného súdu Bratislava III č. k. V-2 16 C 29/96 –285 zo dňa 13. 7. 2001 zrušuje a vec vracia Okresnému súdu Bratislava III na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Porušovatelia základného práva sú povinní sťažovateľke zaplatiť náhradu trov tohto konania.“

Sťažovateľka ďalej zaslala 14. októbra 2003 ústavnému súdu „Doplnenie podania zo dňa 14. 11. 2002“ a pripojila k nemu znalecký posudok súdneho znalca Ing. J. V., CSc., ktorý „vypracoval na žiadosť sťažovateľky“, pričom uviedla, že „nespravodlivý a nesprávne posúdený skutkový stav v rozhodnutí KS v Bratislave č. k. 9 Co 99/02-326 zo dňa 28. júna 2002 vo veci vedenej na OS Bratislava III pod sp. zn. V-2 16 C 29/96, spôsobil v danej lokalite zmätok a potrebu doriešiť vlastnícke a užívateľské vzťahy, čo malo za následok súdne spory, dodnes neukončené“.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy od 1. januára 2002 oprávnený konať o sťažnostiach, ktorými fyzické osoby alebo právnické osoby namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd upravených v ústave, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podmienky konania ústavného súdu o sťažnostiach sú upravené v ustanoveniach § 49 až 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 citovaného zákona predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

1. Z obsahu sťažnosti, ako aj z pripojených príloh ústavný súd zistil, že sťažovateľka namieta porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením najvyššieho súdu sp. zn. M Cdo 1/96 z 19. novembra 1996, ktorým najvyšší súd odmietol dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku okresného súdu z 23. septembra 1994 sp. zn. 11 C 142/91 a proti rozsudku krajského súdu z 29. marca 1995 sp. zn. 16 Co 427/94. Namietané uznesenie nadobudlo právoplatnosť doručením na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky 26. novembra 1996.

Jednou z podmienok ustanovených zákonom o ústavnom súde, splnenie ktorej ústavný súd skúma v rámci predbežného prerokovania sťažnosti, je aj lehota na jej podanie. Táto lehota nie je časovo neobmedzená, pretože podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok na prijatie sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je jej podanie v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, ktorým malo byť spôsobené porušenie základného práva sťažovateľa, pričom jej zmeškanie nemožno odpustiť. Jej nedodržanie predstavuje dôvod na odmietnutie sťažnosti pre jej oneskorenosť.

Keďže sťažnosť sťažovateľky bola ústavnému súdu doručená 19. novembra 2002, t. j. po dvojmesačnej lehote ustanovenej pre tento typ konania, bolo potrebné ju odmietnuť v tejto časti pre jej oneskorenosť už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. Zo stabilizovanej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu vôbec nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označila sťažovateľka, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo. Za zjavne neopodstatnenú je preto možné považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02).

Sťažovateľka ďalej tvrdila, že bolo porušené jej právo na súdnu ochranu, pretože okresný súd a krajský súd nechránili a negarantovali základné práva sťažovateľky podľa zákonného predpisu. Súčasne sťažovateľka namietala nerešpektovanie vyhodnotenia dôkazov podľa § 132 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) a neodôvodnenie rozsudkov v súlade s § 157 ods. 2 a 3 OSP.

Podrobnejšie odôvodnenie porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj ostatných namietaných práv) sťažovateľka rozviedla v sťažnosti v rovnakom rozsahu, ako to už urobila pred všeobecnými súdmi.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. Právo na prístup k súdnej ochrane však nemá absolútnu povahu. Účelom čl. 46 ods. 1 ústavy je zaručiť každému prístup k súdnej ochrane a k súdu ako k orgánu verejnej moci, ktorý vykonáva súdnu moc podľa čl. 142 ústavy. Právo zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy umožňuje každému, aby sa po splnení predpokladov ustanovených zákonom stal účastníkom súdneho konania. Ak osoba

splní predpoklady ustanovené zákonom, súd musí osobe (právnickej aj fyzickej) umožniť stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) právo na súdnu ochranu sa však nestotožňuje s procesným úspechom.

Ústavný súd je oprávnený a povinný posúdiť neústavnosť konania, resp. rozhodovania všeobecných súdov, t. j. či v konaní pred nimi nedošlo k porušeniu ústavnoprávných princípov konania (čl. 46 až 50 ústavy). Táto právomoc ústavného súdu však nie je spojená so vznikom oprávnenia a povinnosti hodnotiť názory všeobecných súdov, ku ktorým tieto dospeli na základe výkladu a uplatňovania zákonov, ak tento výklad a použitie zákonov neporušujú uvedené ústavnoprosesné princípy (II. ÚS 54/02). Reálne uplatnenie a garantovanie základného práva na súdnu ochranu nielen neznamená právo na úspech v konaní, ale ani nárok na to, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

Právo sťažovateľky na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (porovnaj napríklad *Georgidias v. Grécko* z 29. mája 1999, Recueil III/1997). Ústavný súd zhodne s Európskym súdom pre ľudské práva však neskúma, či sú dôvody uvedené v rozhodnutí vecne správne (*Van de Hurk v. Holandsko* z 19. apríla 1994, A, č. 288, § 61, správa Komisie vo veci *Fouquet v. Francúzsko*, Recueil I/1996, s. 29). Je vecou ústavnej zodpovednosti celej sústavy všeobecných súdov, aby chránili zákonnosť spôsobom, ktorý je vecne správny, primerane odôvodnený a nie je arbitrárny.

Z predložených rozhodnutí ústavný súd zistil, že rozhodnutia obidvoch súdov, t. j. uznesenie okresného súdu vydané v konaní vedenom pod sp. zn. V-2 16 C 29/96 a uznesenie krajského súdu vydané v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 99/02 sa týkali rozhodnutia o návrhu na obnovu konania.

Návrhom na obnovu konania možno pri existencii zákonných dôvodov napadnúť zásadne každý rozsudok. Sťažovateľka podala na okresnom súde ako na súde príslušnom (§ 230 ods. 1 OSP) návrh na obnovu konania v zmysle § 228 ods. 1 OSP. Okresný súd po preskúmaní splnenia procesných podmienok návrh sťažovateľky uznesením sp. zn. V-2 16 C 29/96 z 13. apríla 2001 zamietol v zmysle § 228 ods. 1 a 2 OSP s tým, že nie sú dané dôvody pre obnovu konania (navrhované dôkazy sa v pôvodnom konaní neuplatnili vinou navrhovateľky a nebol predpoklad, že novouvádzané skutočnosti by privodili pre navrhovateľku priaznivejšie rozhodnutie vo veci).

Krajský súd konštatoval, že okresný súd postupoval dôsledne v súlade s ustanovením § 226 OSP a že sa riadil právnym názorom odvolacieho súdu. Keďže návrhom na obnovu konania sa nemožno domáhať nápravy prípadných pochybení pri právnom posúdení veci ani ním nemožno napadnúť samotné hodnotenie dôkazov súdom a predpoklady, na ktorých bolo rozhodnutie založené, a návrhom (novými dôkazmi) neboli spochybnené výsledky pôvodného konania, odvolací súd podľa § 219 OSP rozhodnutie okresného súdu uznesením č. k. 9 Co 99/02-326 z 28. júna 2002 potvrdil ako vecne správne.

Okresný súd i krajský súd podrobne odôvodnili svoje rozhodnutia v zmysle § 157 ods. 2 a 3 OSP. V rozhodnutiach sú uvedené skutkové okolnosti sporu, závery týkajúce sa vyhodnotenia dokazovania i právne posúdenie sporu.

Ústavný súd uzavrel, že označené rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu neobsahujú také skutočnosti, ktoré by poukazovali na možnosť porušenia označeného základného práva alebo ktoré by svedčili o porušení ústavnoprocených princípov (čl. 46 až 50 ústavy).

Sťažovateľka namietla porušenie základného práva na súdnu ochranu takým postupom okresného súdu a krajského súdu, ktorý zjavne nie je v príčinnej súvislosti so žiadnym porušovaním základných práv. Sťažovateľka bola žalovanou v označenom spore, všeobecné súdy v jej veci na základe jej návrhov konali a rozhodli, svoje rozhodnutia

náležite odôvodnili na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať.

Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva. Preto nemôže nahrádzať postupy a rozhodnutia všeobecných súdov spôsobom, akým to požaduje sťažovateľka, a tak preberať na seba ústavnú zodpovednosť všeobecných súdov za ochranu zákonnosti podľa § 1 OSP, ak sa táto ochrana poskytla bez porušenia ústavnoprocených princípov ustanovených v čl. 46 až 50 ústavy, ktorých ustálený výklad vyplýva zo stabilnej judikatúry ústavného súdu.

Ústavný súd vychádzajúc zo skutkových okolností, ktoré vyplynuli z predložených rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu a z právnych východísk a záverov odmietol sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú v celom rozsahu nametaneho porušenia základných práv, t. j. aj v rozsahu tvrdení o porušení práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 14 medzinárodného paktu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. novembra 2003